veed, at jeg ikke er rig, Barn, og jeg har ikke Meget hos mig i Aften."

Ikke rig! tænkte den stakkels, forarmede Georgia; men hun svarede kun frygtsomt: „At skaffe Chudleigh fri vil ikke koste ringere end halvtrediesindstyve Pund."

Den hæderlige Mrs. Medlicote holdt Hænderne i Veiret, som Tegn paa en afgjort Benegtelse.

„Det kan jeg i Sandhed ikke. Jeg har ikke Saameget hos mig. Jeg troede, at Du maaskee kunde behøve en sex eller syv Pund . . . her har Du fem," sagde hun, idet hun fremtog en Pung med glimrende Ringe og Kvaster. Imorgen skal jeg see, hvad jeg kan gjøre. Men det bliver seent, jeg kommer til min Veninde Comtessens Soiree," tilføiede hun, idet hun gik forbi den skuffede Georgia, henimod Gadedøren, med en Mine, som om hun havde udført en meget fortjenstfuld Handling.

Imorgen! tænkte den stakkels unge Kone, i dyb Fortvivlelse. Hvor ville vi da Alle være?

Hun betragtede Fempunds Noten, hvilken hun ikke havde turdet negte at modtage for sine hjelpeløse Børns Skyld, medens en kvælende Fornemmelse i hendes Strube vidnede om den Anstrengelse det kostede hende at undertvinge Harmen over denne usle Gave, og hun ledsagede mechanisk den pompeuse Slægtning til Døren.

Medens Damen steg ind i Vognen, kom Postbuddet og leverede Georgia et Brev. Et eneste Blik paa Udskriften bragte hende til at udraabe: „Gud skee Tak!" hvorpaa hun sank afmægtig om paa Forstuegulvet.

„O, see! Hun er besvimet, den stakkels unge Kone! Lad mig gaae hen til hende, kjære Mrs. Medlicote!" udbrød en ung Pige, som sad i Vognen, idet hun sprang op fra Sædet.

„Passiar, Rosie," svarede den ufølsomme Tante. Der er jo Folk i Huset, og vi komme meget seent. Siig til Kudsken, at han skal kjøre rask, John. See, Konens Huusbond er allerede kommen ud til hende."

„Naa, hvorledes morede Du Dig saa igaar Aftes, min lille Pige?" spurgte den rige Bankier Jonathan Craiglethorpe, idet han kjærtegnede sin smukke unge Datter.

O! saa overordentligt, Fader!" svarede den smukke Rosie, „idetmindste ved den yndige Soiree, men jeg havde ondt ved at glemme en lille Scene, som jeg blev Vidne til paa Veien derhen. Og, Fader, der er Noget, som jeg maa spørge Dig om. Veed Du vel, at jeg troer, at den hæderlige Mrs. Medlicote, som var saa god at ledsage mig derhen, paa en eller anden Maade er beslægtet med stakkels Stanfords Kone; jeg mener den unge Mands, som Du nok veed altid kaldes din smukke Skriver."

„Hvad bringer Dig til at troe det, min Kjære?" spurgte Bankieren. „Det er umuligt. Det er ikke længere end et Par Dage siden, at jeg talte med hende om Stanford, og det lod ikke til, at hun havde det ringeste Kjendskab til ham."

„Hun kjender alligevel hans Kone, det er jeg overbeviist om," sagde Rosie bestemt. „Nu skal Du høre. Paa vor Vei til Prindsensgade holdt vi udenfor et lille Huus i South Kensington, og en nydelig ung Kone aabnede Døren; hun var saa smuk, saa dameagtig, og dog var hendes Klædedragt yderst fattig. Mrs. Medlicote tiltalte hende ganske fortroligt og gik ind i Huset med hende, og da hun kort efter kom ud igjen, fulgte den unge Dame med. Saa kom Postbuddet og leverede hende et Brev, og da hun havde læst Udskriften, udbrød hun ganske høit, skjøndt Vognen var for Døren og Tjeneren stod ved: „Gud skee Tak!" hvorpaa hun besvimede. Jeg vilde ud af Vognen for at hjelpe den stakkels Skabning, men Mrs. Medlicote vilde ikke tillade det; da saae vi en ung Mand styrte ud af Værelset og ile hen til hende, ledsaget af to andre, og jeg er vis paa, Fader, at han, som kom først, var Mr. Stanford; thi den, som engang har seet ham, er ikke istand til at glemme ham."

Mr. Craiglethorpe saae meget tankefuld ud og svarede ikke strax. Omsider sagde han, mere for sig selv end for andre Øren: „Ja, Stanford maatte have mit Brev igaar Aftes; maaskee har det været det."

„Klokken kunde vel omtrent være halvni, Fader," sagde Rosie til Svar paa hans halvt fremmumlede Formodning; „thi den var over ni, da vi kom til Comtessens Huus, og Hendes Naade skjendte ordentligt paa Mrs. Medlicote, fordi hun gik glip af Violinduetten."

„Saa maa det da have været det," sagde hendes Fader. „Det glæder mig meget, at jeg skrev strax, da jeg var kommen tilbage. Jeg vilde ønske at jeg havde givet Ordre til, at de Breve, som ankom efter at jeg havde forladt Hjemmet i Tirsdags, strax skulde afsendes til mig."

„Er Mr. Stanford i Forlegenhed, Fader?" spurgte Rosie, idet hendes klare brune Øine fik et sørgmodigt Anstrøg.

„Det frygter jeg for, min Kjære," svarede han. „Han skrev mig til og bad mig om et Laan af halvtrediesindstyve Pund, da han var i den største Forlegenhed."

„Og Du laante ham dem, det er jeg overbeviist om," sagde Rosie, „thi Du har det bedste og kjærligste Hjerte."

„Jeg sendte ham en Anviisning paa Hundrede; thi jeg er overbeviist om, at han fortjener det," sagde hendes Fader. „Der er Noget ved ham, som jeg holder overordentligt meget af, og jeg har tænkt paa at give ham en høiere Stilling i Banken. Tilfældigviis opdagede jeg for en Ugestid siden, at Navnet Stanford kun var antaget, og mit Ærinde i Worcestershire var tildeels at gjøre Forespørgsel om hans Slægt. Jeg blev saavidt tilfredsstillet, at jeg har ifinde at holde Øie med ham til hans eget Bedste; men han er saa stolt, at jeg ikke tør tilbyde ham Noget i Skikkelse af en Begunstigelse. Nu kan maaskee Du, min lille Datter, som undertiden har saadanne gode Ideer, hjelpe mig ud af denne Forlegenhed ved en af dine lyse Indskydelser. Jeg vilde gjerne give ham et eller andet klækkeligt Beviis paa min gode Mening om ham, og vise ham, at jeg paaskjønner hans troe Tjeneste i de tre Aar, han har været hos mig; men jeg veed ikke ret hvorledes jeg skal gjøre det paa den skaansomste Maade. Jeg vil naturligviis lade ham avancere i Banken, men jeg vilde ogsaa gjerne give hans Kone en lille Foræring; thi af hans Brev seer jeg, at de leve i den yderste Fattigdom, dog siger han det ikke reent ud, jeg kan slutte mig dertil. Alene den Omstændighed, at den ringe Sum, han ønskede at laane, skulde anvendes til at betale de Meubler, hvormed hans Huus blev forsynet for tre Aar siden, viser tydeligt nok, hvorledes deres Stilling er. Han er en født og baaren Gentleman, det har jeg altid tænkt mig, og skjøndt jeg endnu mangler Beviserne, er jeg vis derpaa, ihvorvel han lever i et Huus, der er meubleret for halvtrediesindstyve Pund!"

„O! Fader, er det muligt?" sagde Rosie. „Mit Fortepiano alene kostede tre Gange saameget!"

„De kunne vistnok ikke have Noget tilovers til Luxusartikler," sagde Bankieren med et veemodigt Smil. „Men Du maa tænke over hvad jeg har sagt, Rosie, og paa en eller anden Maade hjelpe mig til at iværksætte mit Ønske."

„Mr. Stanford har jo Børn, Fader, har han ikke?" spurgte Rosie med et hurtigt, straalende Blik.

„Jo," var Svaret; „tre, troer jeg. Det Yngste kan neppe gaae ene."

„Saa har jeg en ypperlig Plan, dersom Du vil gaae ind paa den," sagde Rosie.

„Dersom den er ypperlig, vil jeg ganske vist gjøre det," svarede han.

„Men jeg frygter for, at Du vil ansee min Plan for meget extravagant, Fader," vedblev Rosie, „skjøndt jeg veed, at Du er rig nok til at udføre den. Vi tractere ofte de Rige, kjære Fader, hvorfor skulde vi da ikke ogsaa undertiden tractere de Fattige? Du veed ydermere, at det er Juletid."

„Du behøver aldeles ikke at gjøre alle de Omsvøb, Rosie," sagde Bankieren. „Naar Du blot vidste, hvor længselsfuld jeg er efter at høre min lille Datters Plan, vilde Du udelade de overflødige Bemærkninger."

„Da vil jeg vove at afsløre min Plan paa engang, kjære Fader," sagde Rosie. „Hvorfor skulde vi ikke gjøre et Julegilde for alle Skriverne og Betjentene i Banken, iberegnet deres Koner og Familie? Lad mig sørge for et Kæmpejuletræ til dem. Paa det kunde der være en uendelig Hob vidunderlige Gaver, og dine egne smaa Drenge og Piger vilde nyde Glæden ligesaafuldt som nogen af de Andre, medens jeg, skjøndt den satte, respectable Wildste, som forestiller Fruen i Huset, skulde være lige saa stort et Barn, som det alleryngste."

„En ganske fortræffelig Idee, min lille Rosie," sagde Faderen kjærligt, „og jeg betænker mig ikke et Øieblik paa at give mit fuldkomne Samtykke til dens Udførelse. Jeg seer nu tusinde forskjellige Maader, paa hvilke man kan gjøre vel, hvor det bedst vil blive paaskjønnet. Gud velsigne Dig, min Rosie, for denne lykkelige Tanke!"

Selskabsdagen oprandt; det var Helligtrekongers Aften. Ikke en eneste af de Indbudne havde negtet at komme, og Bankierens rummelige Værelser vare fyldte.

Chudleigh Stanhope — eller Charles Stanford — var stolt nok til i Førstningen at krympe sig ved at søge Selskab med de andre Bankbetjente; men hans kloge og blide Kone havde faaet Bugt med hans Indvendinger, ved at forestille ham, hvor taabeligt det var at afslaae Indbydelsen ved en saadan Leilighed.

„Det vilde øieblikkeligt fremkalde Tvivl og Spørgsmaal," paastod hun, „da Du ikke er istand til at anføre nogensomhelst Grund. Desuden skulle ikke alene Skriverne, men alle Anstaltens høiere Officianter, ja endog Mr. Craiglethorpes Compagnon, tilligemed hans Kone og Familie, samles der. Nei, Chudleigh, efter Mr. Craiglethorpes sidste store Godhed imod os kan Du ikke være saa uhøflig, at holde saa fast paa din Værdighed ligeoverfor ham," tilføiede hun, og hendes forstandige Raisonnement fik Overhaand.

„Du har Ret, Georgia," sagde han, idet han gik ind paa hendes Fremstilling af Sagen. „Det vilde vistnok tage sig underligt ud, om jeg afslog at komme, og man behøver jo hverken at slutte sig til Smiths eller Jones'. Der er vist mange vakkre Folk i Banken, skjøndt jeg kun kjender lidet til dem. Men hvad vil Du og Børnene tage paa? Du maa dog vise Dig der i en anstændig Dragt."

„Vær ikke bekymret for mig, kjære Chudleigh," svarede hun. „De fem Pund, som min naadige Tante med saa megen Vrangvillie skjenkede mig, vil bringe Dig til at troe, at vi atter ere blevne Standspersoner."

Og det maatte i Sandhed ikke alene den partiske Ægtemand, men enhver Anden have troet, ved paa Selskabsaftenen at see de Klæder, som den unge Moder og hendes elskelige tre Børn vare iførte, medens de i Dagligstuen ventede paa Vognen, der skulde bringe dem til den rige Bankiers Huus. —

Rosetta Craiglethorpe var paa sin Glories Toppunkt. Skjøndt hun talte atten Somre, var hun i Besiddelse af den uforderverede Barndoms konstløse Uskyldighed. Hid og did flagrede hun i sin Sky af sneehvidt Tyl som en yndig Fee. Et oplivende Blik, en munter Latter, et venligt Ord og et solrigt Smil, vare de Velsignelser, hun udstrøede paa sin Vei, og mangt et Øie fulgte med Kjærlighed hendes lette Bevægelser.

Et ypperligt Orchester var engageret, og den underholdende Musik udsendte fine livligste Toner, da Stanford og hans lille Selskab traadte ind.

Da dette store Selskab væsentligt var samlet for deres Skyld, bleve baade den gode Bankier og hans varmtfølende Datter noget ængstelige, da det led ud ad Aftenen, og de endnu ikke havde ladet sig see, men desto hjerteligere var Modtagelsen.

Stakkels Chudley var saa forbauset over al deres Venlighed og over al den Pragt og Munterhed, som omgav ham, at han følte lidt Skamfuldhed over sin Mangel paa Villie til at deeltage i Bankierens Selskab, og istedetfor at vise sin sædvanlige Selvbeherskelse, fremstammede han en Undskyldning, fordi han kom saa seent.

„Jeg haaber dog, at De ikke har forsvoret at dandse, Standford?" sagde Bankieren muntert, efterat have givet Georgia Haanden og klappet Børnene kjærligt paa Kinden; „thi min lille Rosie her længes usigeligt efter at faae sig en Svingom, og hun har været saa beskæftiget med at skaffe Damerne Cavalerer, at jeg frygter for, at hun ikke har forbeholdt sig selv Nogen. Vil De nu have Medlidenhed med hende?"

Hvorledes kunde han afslaae det? I et Nu var Chudleigh Stanhope sig selv igjen, Aristokraten fra forrige Tider. Med Ynde og Elegance modtog han det tilbudte Beviis paa Udmærkelse, og førte stolt sin Verts Datter hen iblandt de Dandsende, medens han havde den Glæde at see den værdige Herre byde hans egen Georgia Armen, og føre hende hen til et Sæde i den øverste Ende af Salen.

En ældre Mand, der i alle Henseender saae ud som en Gentleman, men med et mærkværdigt skarpt Udtryk, og en elegant klædt Dame, med et venligt og moderligt Udseende, indtoge Wrespladserne — det var Bankierens Compagnon og hans Kone. En Gruppe af Børn, i en Alder fra syv til femten Aar sværmede omkring i Nærheden af dem, halvt fortumlede over den store Forsamling.

Da Mr. Craiglethorpe nærmede sig dem med Georgia under Armen, forestillede han hende som Mr. Stanfords Kone, og det forekom Georgia, som om der i Betoningen heraf laa en særdeles Anbefaling for hende.

Saameget er vist, at de i deres Samtale viste hende den høieste Grad af Agtelse, og Mrs. Battlehurst, Compagnonens Kone, kaldte strax nogle af sine unge Slægtninge til sig, for at underholde Georgias Børn. Medens hun var saaledes beskæftiget, førte Mr. Craiglethorpe sin Compagnon tilside og talte sagte med ham.

„See, stadfæstes ikke vor Formodning?" spurgte han, hentydende paa Stanford, som zirligt valsede forbi dem med den yndige Rosie i sine Arme. „Der mangler kun eet Beviis paa at han er den Rette, og det skulle vi have inden Aftenen er skreden langt frem."

„Men De siger, at den gamle Herre har svoret paa, at han aldrig vil see ham mere," sagde Mr. Battlehurst. „Hvorledes kan De da bringe dem sammen?"

„Jeg vil ikke forsøge det endnu," var Svaret. „Det er den hæderlige Mrs. Medlicote, jeg stoler paa. Dersom de virkeligt ere Chudleigh Stanhopes, hvilket jeg formoder, er hun Damens Tante, og var hendes Formynderske, da hun var bleven forældreløs. Jeg venter ikke at hun frivilligt vil give mig den Oplysning, jeg søger; men jeg skal nok faae det ud af hende. Hun veed ikke hvad det er for et Slags Selskab, jeg giver i Aften, og hun er undertiden til saa megen Nytte ved at ledsage Rosie, at jeg altid gjør meget af hende og paastaaer, at hun skal pryde mine Selskaber med sin Nærværelse, idetmindste en Timestid, naar det er hende muligt. Hun er indbuden et andet Sted i Aften, men hun har lovet at see herind paa Veien; vi kunne altsaa vente hende tidligt. Det glæder mig, at Mrs. Stanford seer saa godt ud — hvad det dog er for en elegant ung Dame!"

„Og naar det nu virkeligt viser sig, at de ere Chudleigh Stanhopes, har De saa fattet Deres Beslutning?" spurgte Mr. Battlehurst.

„Det har jeg," var Svaret, „og jeg troer ikke De ønsker, at jeg skulde forandre den."